

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ-ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Ἀπὸ τὰ σχολεῖα κρέματα ἡ ἐλπίς καὶ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς καὶ ἐν γένει τοῦ κόσμου. Καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλουν πάση θυσίᾳ ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ παράγοντες νὰ ἐνισχύσουν τοῦτο καὶ νὰ συνεργασθοῦν πρὸς ἀρτιωτέραν τοῦ σχολείου δοῶσιν. Ἀλλὰ σχολεῖον ἀποξενωμένον ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν τῆς θρησκείας ἐπίδρασιν ἀδύνατον νὰ καρποφορήσῃ εὐεργετικῶς. Ὁ συνεκτικὸς κρίκος Σχολείου καὶ Ἐκκλησίας εἶναι βεβαίως ἡ διδασκαλία τῶν Θρησκευτικῶν. Καὶ ἐν τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῶν παραδοξοτήτων εἰς ὃν ζῶμεν ἠκούσθη, ὑπεστηρίχθη καὶ ἐν μέρει ἐφημερόσθη καὶ συστηματικὸς πόλεμος κατὰ τῶν ἐν τοῖς σχολείοις Θρησκευτικῶν. Καὶ οὕτω περιέκοψαν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰ θρησκευτικὰ ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον ἢ τὰ ἀφῆρσαν τελείως, ὡς εἰς τὰς Ἐμπορικὰς σχολὰς κλπ. ! Ὑπεστηρίξαν οἱ κύριοι οὗτοι ὅτι ἡ ἠθικὴ εἶναι δυνατὸν καὶ ἄνευ τῆς θρησκείας νὰ ριζοβολήσῃ καὶ καρποφορήσῃ. Ἀλλὰ μήπως διδάσκουν τὴν ἠθικὴν εἰς τὰς Ἐμπορικὰς Σχολὰς ὅπου κατ' αὐτοὺς ἡ θρησκεία εἶναι περιττὴ διὰ τοὺς ἐμπόρους ; Ἡ νομίζουσι ὅτι καὶ ἡ ἠθικὴ διὰ τοὺς Ἐμπόρους καὶ Ἐμποροῦπαλλήλους εἶναι ἄχρηστος ; Καὶ ἐν τούτοις οἱ σοφοὶ ἀπέδειξαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὡς θεμέλιον τῆς ἠθικῆς λίθον τὴν Θρησκείαν. Αἱ περὶ αὐτοθυσίας καὶ φιλαδελφείας ρητορείαι γίνονται παλινγα ἐνὸς τυφλοῦ καὶ ἀπεράντου ἐγωϊσμοῦ εἰς καρδίας ἀθρόους. Κατὰ τὰς πλέον εὐκλείεις ἐποχὰς τῶν παρρησιμένων αἰώνων ἦτο συνδεδεμένη ἀρρήκτως ἡ Θρησκεία μετὰ τοῦ Σχολείου. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν οἱ καλλιεργηταὶ καὶ σοφοὶ καὶ οἱ ἰδρυταὶ τῶν σχολείων. Τὰ γυμναστήρια καὶ αἱ στοαὶ ἐστολίζοντο μὲ ἀγάλματα θεῶν. Οἱ ἀγῶνες ἤρχιζον μὲ τὰς ἐπικλήσεις τῶν ἱερέων. Ὁ οἶκος ἔδιδε τὸ παράδειγμα τῆς θρησκευτικότητος διὰ τοῦ ἀκοιμήτου πυρὸς τῆς Ἑστίας. Μέσα εἰς τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν ἀρχαίων σοφῶν διαλάμπει ἡ εὐσέβεια. Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων κλπ. ὑπῆρξαν ὅσον σοφοὶ ὅσον καὶ θεολόγοι. Ἀλλ' ἵνα καρποφορήσῃ ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν δέον αὕτη νὰ γίνεταί ἀπὸ εὐσεβῆ καὶ μετὰ ζήλου. Καὶ τοῦτο θὰ κατορθωθῇ ἰδίως εἰς τὴν κατωτέραν ἐκπαιδευσιν καὶ διὰ τῶν χωρῶν ἃν ὁ ἱερεὺς εἶναι καὶ διδάσκαλος ταῦτοχρόνως, ἀλλ' ἀφοῦ προηγου-

μένως ἐπὶ μακρὸν δοκιμασθῆ ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως γνώσεων ἀλλὰ καὶ εὐσεβείας καὶ ἠθους. Μόνον οὕτω θὰ κατορθωθῇ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ σχολεῖον τελεσφόρως νὰ καρποφορήσουν νὰ λυθῇ τὸ μέγα οικονομικὸν πρόβλημα τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἱερέων. Ὀλίγη θέλησις χρειάζεται καὶ....
I.

ΑΑΡΩΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

Ὁ Ἀαρών, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀμράμ καὶ Ἰωχαβὲδ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευὶ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως καὶ τῆς Μαριάμ. (Ἐξοδος στ'. 20) ἐγεννήθη τῷ 2430 ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ἦτοι τῷ 1574 πρὸ Χριστοῦ ἦν δὲ πρεσβύτερος τοῦ Μωϋσέως 3 ἔτη (Ἐξοδος ζ', 7). Ὁ οἶκος Ἀαρών ἀνίκει εἰς τὸν πολυπληθῆ καὶ ἰσχυρὸν κλάδον τῶν Κααθιτῶν. Σύζυγος αὐτοῦ ἦν ἡ Ἐλισάβετ, θυγάτηρ τοῦ Ἀμμιναδάβ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ναασών. Ἐγέννησε δὲ ἐκ ταύτης τέσσαρας υἱούς, τὸν Ναδάβ, τὸν Ἀβισούδ, τὸν Ἐλεάζαρ καὶ τὸν Ἰθάμαρ. (Ἐξοδος στ'. 23). Ὁ Ἀαρών ἦν ὁ μόνος διετηρηθεὺς καὶ βοηθὸς τοῦ Μωϋσέως κατ' ὅλας τὰς μετὰ τοῦ Φαραὼ διαπραγματεύσεις πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου (Ἐξοδος δ'. 16) πρὸς δὲ καὶ τὸ ὄργανον τῶν πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐν Αἰγύπτῳ θαυμάτων. (Ἐξοδος ζ', 19) ὅτε δ' ἐν Χωρηβ τῆς ἐρήμου ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Θεὸς πρὸς τοῦτο παρὰ τῷ Μωϋσῇ, ἦν ὄγδοικοντα καὶ τριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν· ἐκτὸς δὲ τῶν ἐν Χωρηβ ἐκδουλεύσεων αὐτοῦ ὁ Ἀαρών καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ ὑπεστήριξε μετὰ τοῦ Ὁρ τὰς χεῖρας τοῦ Μωϋσέως πρὸς νίκην τοῦ Ἰσραὴλ, πολεμοῦντος τὸν Ἀμαλήκ. (Ἐξοδος ιζ'.) Ἀνέβη δὲ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ, ἵνα ἴδῃ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. (Ἐξοδος κδ'. 1, 2 καὶ 9—11). Ὁ Ἀαρών ἐκλήθη εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐχρίσθη δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἀρχιερεὺς, διάδοχοι δὲ αὐτοῦ ἦσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ. (Ἐξοδος κθ'. 20) τοῦτο δὲ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἐπεκυρώθη διὰ τῶν ἐξῆς τριῶν θαυμάτων ἦτοι πρῶτον μὲν τῆς καταστροφῆς τοῦ Κορὲ καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, ἐπιβουλευσάντων τῷ Ἀαρών καὶ τιμωρηθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ (Ἀριθμοὶ ιστ'. 31—42) δεύτερον δὲ διὰ τῆς τελευταίας τῆς πληγῆς (Ἀριθ. ιστ' 47), καὶ αὐτοῦ (Ἀριθμοὶ ιζ'. 8). Ὁ Ἀαρών ἦν ἄνθρωπος εὐσεβῆς καὶ πλήρης ἀταπαρνήσεως· διό